

[Anne Grete Holmsgård]

bliver støttet, så de kommer op på et ligeligt niveau. Det eneste, der forhindrer det, er ikke krisen eller den akutte økonomiske situation, det er ganske enkelt manglende politisk vilje hos flertallet herinde til at gøre noget for den svageste stillede del af befolkningen.

Vedrørende de yderligere forbedringer, der tales om i redegørelsen, og de yderligere forbedringer, der kan ske i kraft af økonomisk fremgang, og som kunne give mulighed for en endnu bedre situation, slår man ned på, at det skal lykkes ved, at man øger investeringerne inden for den private sektor. Det er sådan, at der ikke er nogen automatisk sammenhæng mellem stigende investeringer i den private sektor og stigende beskæftigelse. Det viser erfaringerne fra 1960'erne i hvert tilfælde, hvor der under hele den såkaldte højkonjunkturperiode konstant blev nedlagt arbejdspladser inden for den private sektor. Den eneste årsag til, at der ikke var tale om stigende arbejdsløshed, var, at den statslige sektor ekspanderede hele tiden. Det er noget af en flot håndbevægelse, når arbejdsministeren i redegørelsen får fremstillet den offentlige sektor som nærmest en parasit, der er årsag til – jeg ved ikke hvad, den ene grusomhed efter den anden, oven i købet også til statsunderskuddet, når vi alle sammen ved, at den vigtigste årsag er den stigende arbejdsløshed.

Det er klart, at alle disse problemer, som vi godt ved eksisterer, og som den ene kommission efter den anden har påvist år efter år, kan der gøres noget ved, men der kan kun gøres noget ved dem, hvis der reelt er politisk vilje til det herinde. Ellers bliver der ikke rokket en snus ved det. Stigende vækst inden for den private sektor vil ikke rokke en snus ved de lavtlønsproblemer, der er. Det vil ikke rokke en snus ved de omfordelingsproblemer, der er. Tværtimod tror jeg, at det vil gøre dem endnu voldsommere, end de har været hidtil, bl.a. fordi regeringen samtidig fører sit lille ideologiske flagskib om privatisering frem.

Det, der skal ske, er selvfølgelig, at der skal opbygges et pres for, at der herinde reelt sker noget. Der er gang på gang peget på udmærkede ting, der kunne foretages. Der er peget på sanering af skattefradragjunglen. Der er peget på, hvordan man kunne omlægge det inden for boligsektoren, så man fik en ligelig fordeling. Der er peget på, hvordan

folk kunne få uddannelse i arbejdstiden, hvordan man kunne sænke arbejdstiden. Der er peget på, hvordan man kunne give børnefamilierne større støtte osv. osv. osv. Man kunne nævne en lang, lang, lang række af forbedringer, der er yderst påkrævet i dag, men som alligevel ikke bliver gennemført, fordi der ikke er nogen politisk vilje til det.

Det bliver der heller ikke, før fagforeningerne og de bevægelser, der er ude omkring, og som forsøger at arbejde på disse områder, sætter et alvorligt pres ind, sådan at de bagstrævere, der sidder i dette hus og laver omfordelingspolitik til den dårlige side, virkelig får øjnene op for, at nu går den altså ikke længere. Det er det eneste, der overhovedet kan ændre situationen, og det vil vi selvfølgelig gøre vores bedste for at presse på med, så vi ikke i en periode på 20 år frem skal se 300.000 permanent arbejdsløse og nogle børnefamilier, der bliver hårdere og hårdere trængt, og hvor man fortsætter den opdeling i A- og B-arbejdere, vi allerede har i samfundet i dag.

Helle Degn (S):

Hr. Bo Kristensens indledende bemærkninger synes jeg egentlig var ret utrolige. Han startede med at karakterisere regeringens redegørelse som en fremadrettet redegørelse. Det var den første konstatering.

Den anden konstatering var, at ingen i dette samfund er låst fast, hverken af kønsrollemønstre eller af andre mønstre. Jeg synes, det er ret utroligt, at man kan komme med sådanne udsagn på baggrund af, at man, hvis man altså har læst kommissionens betænkning, kan se, at der faktisk er meget stærke barrierer, der skal overvindes, hvis man tilhører den typiske lavindkomstpersion, nemlig den enlige kvinde.

Noget af det, som jeg synes man må bemærke, er, at indkomstfordelingen i virkeligheden er stagneret. Efter 1977 er lønudjævningen ophørt. Det synes jeg særlig har betydning for kvinderne, da de jo, som kommissionens betænkning meget fint peger på, befinder sig i positionen som de typiske lavindkomstpersioner. Et af de krav, vi som kvinder må stille, er, at denne lønudjævning, denne indkomstfordeling, skal der gøres en aktiv indsats for at vi får sat gang i igen.